

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ;...)

Β'

Είμαι μόνη μου τάχα, ή έχω και συνοδό και προηγούμενα άπλωδ; Μά όχι, όχι, μόνη μου είμαι, όλομόναχη. Τό αντίλαμβάνεται αυτό ό νεαρός και σιγουρεύεται. Παίρνει θάρρος. Κι' έτοιμάζεται να με βομβαρδίσει με τό σχετικό ύποχρεωτικό ζουβεντολόι.

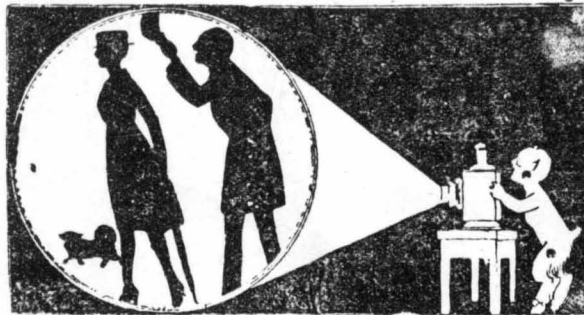
Ένα άπότομο βλέμμα πού του ρίχνω όμως, τόν άποστομαίνει. Μένει με τή φράσι στό στόμα... Τήν ξανακαταπίνει μαζί με τό σάλιο του και σωπαίνει.

Προχωρούμε έτσι ως είκοσι—είκοσιτέτα βήματα. Και ξαφνικά, ό νεαρούλης παίρνει τή μεγάλη άπόφασι :

- Γιατί πηγαίνετε μόνη σας, δεσποινίς ;
  - .....
  - Σάς ένοχλώ ; Δέν σάς ένοχλώ. Δέν είν' έτσι ;
  - .....
  - Δέν θά θέλατε λοιπόν να σας συνοδέψω λιγάκι ;
  - .....
  - Μά γιατί δέν μου μιλάτε ; Δέν είμαι δά και κανένας τυχαίος.
- Πώς είπατε ;
- .....
  - Μά πέστε μου, επί τέλους, μά λέξτε. Μιά μονάχα λέξη.
  - .....
  - Δέν θέλετε να σας συνοδέψω ; Μή φοβόσαστε, σας παρακαλώ, είμαι φοιτητής τής 'Ιατρικής, παρακαλώ !... Πώς είπατε ;

- Θα κοιρασθήτε έτσι πού τρέχετε. Και μάλιστα τέτοια ώρα μόνη σας. Δέν μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτε ; Πώς είπατε ;
- .....
- "Ήσαστε Ξένη μήπως ; Θέλετε να σας δείξω τό δρόμο ; Ζητάτε κανένα σπίτι ;... Πώς ;...

"Η έπίμονη βουβαμάρα μου τόν έρεθίζει, μά και τόν άπογοητεύει. Στέκει για μά στιγμή, κάνει τό βήμα του πού άργώ και με παρακολουθεί έξ άποστάσεως.

Διακριτικά πλέον και χωρίς ένοχλήσεις. Αυτό γίνεται όποτε φτάνω στό τέμα της οδού Λιόλου, επί της οδού Σταδίου.

Στή γωνία της οδού Σταδίου, έχει άκριβώς πού στρίβει για τό Χαυτεία, λίγο πιο κάτω άτ' τό κατάστημα Κουτσογιάννη και Χρήστου, στέκω για μά στιγμή στό πεζοδρόμιο και πινάξω τό πόδι μου πού μ' έχει πονέσει άτ' τήν πεζοπορία.

Τό μέρος είνε κεντρικότατο και καταφοτίστο. Διαβάτες περνούν. Πλάι μου στέκει ένας πόλιςμαν.

Από—τρία βήματα μακριά μου, ένας άξιωματικός μιλάει μ' έναν κύριο.

Γνωίζουν, με βλέπουν και συνεχίζουν τήν ζουβέντα τους. "Η έμφάνισί μου δέν τούς κάνει καμιά έντύπωση και είνε φυσικό αυτό. Μπορεί να περιμένο να φωνάξω ταξί, μπορεί να περιμένο τόν καθαλιέρο μου, μπορεί να στάθωνα ν' αγοράσω κάτι στό κίσκι ποίνα άριστερά μου.

Είνε δηλαδή μά στιγμή πού δέν χωράει καμιά παρεξήγησης, καμιά πονηριά, καμιά προστυχιά, τίποτε τό ύποπτο.

Τά ξηγηώ δλ' αυτά, για να καταλάβη καλύτερα ό άναγνώστης πόσο χυδαίο, βάρβαρο και άνανδρο ήταν εκείνο πού μου συνέβη.

Ένώ ήμουν άπασχολημένη με τό γοβάκι μου, έννοιωσα άπότομα ένα δυνατό τράνταγμα και μά ζεστή πνοή ζώνου στό πρόσωπο....

"Ένα χέρι πέρασε βίαια κάτω άτ' τό δικό μου και πριν καταλάβω καλά—καλά τί μου συμβαίνει, ζαλισμένη και σαστισμένη καθώς ήμουν, βρέθηκα άγκαζέ μ' έναν άγνωστο κύριο.

"Ο άρχεϊος αυτός, κομψά ντυμένος κ' όχι περισσότερο τών 30—35 έτών, άφού μ' έπιασε άπότομα από τό χέρι, μου είπε θρασύτατα και άναιδέστατα γαλλιστί :

— Σάς πονεί τό πόδι σας, δεσποινίς ;
Τό άναφέρω και παραλένω και τό έπαναλαμβάνω κ' έδώ : 'Ε-όισια. "Ήμουν κυριολεκτικώς έμβρόντητη. Τόσο σαστισμένη και κατάληκτη, όστε κίτταξα βουβή τόν άρχεϊο αυτόν και προσπαθούσα να θμηθώ πώς είνε.

"Ήταν τέτοια ή οικειότης του, όστε νόμισα, μέσα στη ζάλη μου, πός πρόκειται για κάποιον γνωστό μου.

Τό ίδιο είχε σιμειεί και με τή... γενναία φρουρά μου. Είχαν σταθεί στό άντικρινό πεζοδρόμιο και παρακολουθούσαν τή σσηνή περιέργα, νομίζοντας πός πρόκειται ασφαλώς για κάποιον γνωστό μου και περιμένονας να τελειώσει ή συνομιλία μας.

Κι' ό μυστικός άστυνομικός πού προηγείτο, είχε σταθεί κ' αυτός παράμερα, με τήν ίδια άκριβώς έντύπωση.

Μά δέν άργησα να συνέλθω. Να συνέλθω και να πλημμυρίσω από δικαιο ήμινό.

Γιατί ό κύριος πού με είχε άρπάξει έτσι βάνουσα καταμεσής του δρόμου άτ' τό χέρι και φωτούσε θρασύτατα για τήν... ύγεια του ποδιού μου, κάθ' άλλο παρά γνωστός μου ήταν. Πρώτη φορά τόν έβλεπα.

"Ήταν ένας θρασύτατος Φρατζέζος, ένας δήθεν ίππότης, πού ό-χρονόταν πίσω άτ' τή φιλοξενεία και τήν καλωσίγη τών έντοπίων. Λίσω άτ' τήν ιδιότητα του Ξένου, του Έυρωπαϊού, για να φερθή κατά τρόπο άπάγχο σε μά δεσποινίδα, στο κεντρικότατο μέρος της πρωτεύουσής.

Είχα μείνει άναγνη. "Ο πόλιςμαν πλάι μου, κίτταζε τα σιμβαινόντα με περιέργεια άδιακόρου θεατού, ενώ ήθάρτε ν' άρπάξει άμέσως άτ' το γιακά τόν άδιάντροπο Γαλάτη ίππότη.

Κατά τά λίγα αυτά δευτερόλεπτα της σαστισμάρας μου, ό κωκωσατε-θραμμένος Γάλλος άποθρασύνηκε. Και συνέχισε άναιδέστατα :

— "Αν σας πονεί τό πόδι σας, δεσποινίς, δέχομα ευχαρίστως να σας συνοδέψω.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, με τράβηξε προς τό μέρος του με βία, συνεχίζοντας :

— "Ελάτε λοιπόν γρήγορα.... Τί κάθεστε και με κιντάτε έτσι ; Τινάχτηκα άπότομα, τράβηξα τό χέρι μου και τού είπα, γαλλιστί έπίσης, καταθιμωμένη :

— Πηγαίνετε άμέσως άτ' έδώ !

Έκτός του πόλιςμαν, ό όποιος έξακολουθούσε να χάσκη, άντελή-φθησαν τότε τί συμβαίνει κ' ό άξιωματικός πού μιλούσε κοντά μου, όπωσ άνέφερα παραπάνω, μ' έναν κύριο.

Τους έκαμε κ' σ'ότων άίσχυρη έντύπωση ή συμπεριφορά του Γάλλου. Κι' ό άξιωματικός —πό γράφο αυτό προς τμήν του— πλη-σίσε για μά στιγμή τόν πόλιςμαν και τού έκανε κάποια σύστασι.

Τί τού είπε ;

Τού σύστησε ασφαλώς να επέμβη και να μ' άταλλάξη άτ' τήν ενό-χλησι του Ξένου. Μά ό πόλιςμαν δέν συγκινήθηκε. Τό γιατί — τό σκανδαλώδες γιατί — θά σας τό έξηγήσω παρακάτω.

Στό μεταξύ αυτό ό Φρατζέζος, βλέποντας πός πολιται και ά-στονιωμα δέν επενέβαιναν, άποθρασύνηκε.

— "Ω, δεσποινίς, μου είπε, είσαστε πολύ κακιά. Δέν σας έλιτζα έτσι.

— Πηγαίνετε ! τού ξανάπα άπότομα.

Μά πού να φύγη.

— Πηγαίνετε, κύριε.

— Είσαστε πολύ χαριτωμένη, δεσποινίς, και δέν μου κάνει όρεξι να σας άφήσω.

— Μά πηγαίνετε, επί τέλους ! 'Αφήστε με ήσυχη.

— 'Αδύνατον, δεσποινίς.

— Vous 6tes insolent ! (Είσθε άναγής !).

— J'en suis ! (Είμαι) !
 Αύτη τή στιγμή πιά τ' λόγια ήσαν περιττά. Κι' ένα μονάχα χροει-
 ζόταν στον ιπποζωότατο Γαλάτη. "Ένας μπάτσος !...
 Μάλιστα. "Ένας μπάτσος δυνατός και ήχηρός πού ν' άντηχόση ως
 τήν κορυφή του 'Υμηττού.

Κι' όμως, ενώ είχα όλο τό δικαίωμα, ενώ είχα καθήκον νά τό κά-
 μω αυτό, δέν τό έκαμα. Έδίστασα. Σκέφθηκα τό επεισόδιο, τή φασα-
 ρία. Σκέφθηκα προλάντον ότι αυτές τίς στιγμές δέν ήμουν παρά ή
 δ η μ ο σ ι ο γ ρ α φ ο ς. "Έκανα μιά έρευνα γιά λογαριασμό του
 «Μπουκέτου». Κι' έπρεπε νά τό ύποστώ όλα χριστιανικάς.

Γύρισα ώστόσο καί είπα στον ένοχλητικό Ξένο, ό όποίος έξακολου-
 θούσε νά στέκη κολλημένος πλάι μου και νά μέ γλυκοσαχλοκωτιτάξη.

— Κύριε, σάς παρακαλώ γιά τελευταία φορά νά φύγετε άμέσως.

Ο κ. Γάλλος κατάλαβε ότι ματαιοπονούσε. Μά δέν πήρε και τήν
 άπόφαση νά φύγη. Γύρισε και κούταξε πλάι του κι' έπειτα μου είπε μέ
 τή χαρακτηριστική του άναίδεια:

— Νά φύγουν οι άλλοι κύριοι πρώτα κι' έπειτα θα φύγω εγώ.

Τά έχασα. Ποιός έννοούσε; Τόν πόλιμαν; Τόν άξιοματικό ποι
 μιλούσε πλάι μου μέ τόν πόλιτη; Μά τί σχέση είχα εγώ μ' όλους αυ-
 τούς; Πώς θα μπορούσα νά τους επιβάλλω νά σηκωθούν και νά φύ-
 γουν;

Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν έντελώς Ξένοι γιά μένα. Ούτε μέ είχαν
 ένοχλήσει καθόλου. Φέρθηκαν σάν σεμνοί και τίμοι "Έλληνες.

Δέν άφρασα όμως νά καταλάβω πώς ή άξίωσις αυτή του Γάλλου
 ήταν απλώς μιά κοιτοποίηση πρόφασις γιά νά μείνη κοντά μου.

Και τότε πιά γύρισα και τόν κούταξα μ' ένα τέτοιο βλέμμα, πού
 άσφαλώς τόν φόβισε.

Είχα φτάσει τόν νύν και άει. Θά τόν έμπάτσιζα...
 Εύθυγος φρόντισα νά μου δείξη εγκαίρως τίς πλάτες του. "Έφυγε
 άπελπισμένος, μοιρομυζώντας:

— Τί κόμμα !... Τί κόμμα !...
 Και πρόσθεσε περισπωμένα:

— Καλά, πολύ καλά...
 "Ένα βάρος σηκώθηκε άπ' τό
 στήθος μου. 'Επί τέλους, λυτρώ-
 θηκα άπ' τόν θρασύτατο αυτόν κύ-
 ριο. Κι' έτρεξα άμέσως νά συναν-
 τήσω τούς συντρόφους μου.

***

"Όπως γράφω και παραπάνω,
 είχα υποθέσει κι' αυτοί ότι έπρό-
 κειτο γιά κάποιον γνωστό μου.
 Κι' όταν τούς έξήγησα τί συνέ-
 βαινε, έξηγέθησαν, και δίκαια
 φουζιά.

Ρώτησα τότε τόν φίλο άστυνό-
 μο πού είχε τήν καλοσύνη νά μέ
 συνοδεύση στή νυχτερινή μας πε-
 ριπέτεια, γιατί δέν έπενέθη, όπως
 είχε καθήκον, ό πόλιμαν και δέν
 υ' έγλύτωση από τήν ένόχλησι του άχα-
 ρακτήριστου Ξένου.

Ο άστυνόμος κούνησε τό κεφάλι του.
 — Γιατί φοβήθηκε, δεσποινίς, μου έξήγησε.

— Φοβήθηκε τί; Τόν Γάλλο;

— Τή... Γαλλία.

— Τή Γαλλία !...

— Άκριβώς. Τή Γαλλία ή τόν έν 'Αθήναις Γάλλο πρεσβευτή ή
 τό διπλωματικό επεισόδιο. "Έχουν δοθεί διαταγές σχετικώς, νά μήν έ-
 νοχλούνται οι Ξένοι.

— Κι' όταν άκόμα ένοχλούν;

— .....

— Μά αυτό είναι έξωφρενικό, είναι σκανδαλώδες. Είμαστε έλευθ-
 ρος λαός ή Φελλάγοι; "Ένας Ξένος, τόν όποιο φιλοξενούμε, έχει ύπο-
 χρέσις νά σέβεται τόν τόπο.

— "Ετσι είναι, κι' όμως... Πρό ήμερών πάλι μερικά Γάλλοι έπε-
 τέθησαν έναντίον μιάς μαθητριάς μέσα στον 'Εθνικό Κήπο. Τής έπε-
 τέθησαν άναίδεστατα.

— Κι' ή άστυνομία;

— Η άστυνομία έπενέθη μόνον... γιά νά συμβουλέψη τή μικρή
 'Ατθίδα νά πάη σπίτι της και νά δώση τόπο στήν όργή...

"Ησουν κατάλληλη. "Έχει λοιπόν τό δικαίωμα ό πρώτος τυχών
 κύριος — κυρίως νά τούς κάνει ό Θεός — νά όργιάξη στον τόπο μας
 άνενοχλητά;

"Αν όμως διατάξει νά έπέμβη ή άστυνομία στις περιστάσεις αυ-
 τές, δέν σημαίνει πως δέν έχουν δικαίωμα, καθήκον, ύποχρέωσι και οι
 πόλιτα ν' άμύνονται. Συνιστώ συνεπώς στους 'Αθηναίους και στις
 'Ατθίδες νά μη συγχωρούν ποτέ τέτοιου είδους προστυχίες.

— "Κυρίες, κύριοι, δεσποινίδες, μπασιζείτε άδιστακτως
 άποιοιδηποτε Ξένο σάς ένοχλήσει στο όρομο. Είναι ζήτημα φι-
 λοτιμίας, ύπερηφανείας, άνθρωπιανς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια περιπετειών, άπροόπτων και
 επιθέσεων.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ένα περιεργε έπάγγελμα. Τί δουλειά κάνει ό μίστερ "Αλ
 Μπόασμπεργκ. Τά τεράστια κέρδη του. Πώς έγινε... έφευ-
 ρέτης άστειών. Στο κοσμηματοπωλείο. Η πελατεία του. Η
 άγορασμένες έξυπνάδες τών καλλιτεχνών του Χόλλυγουντ.
 Τι λένε οι Ξενοι συγγραφείς γιά τήν Α. Μ. τή Μόδα, κτλ.

Στό Παρίσι έφτασε πρό όλίγων ήμερών ό 'Αμερικανός μίστερ
 "Αλ Μπόασμπεργκ, ό όποίος έξασκει ένα από τά περιεργότερα έ-
 παγγέλματα του κόσμου. Είναι άπλόστατα, έφευρέτης άστειών, Σάς
 φανταία περιεργό; Και όμως δέν λέμε καιμιά ύπερβολή.

Ο μίστερ Μπόασμπεργκ μάλιστα δέν είναι ό μόνος στον κόσμο
 πού έξασκει τό έπάγγελμα αυτό. Στην 'Αγγλία, στη Γερμανία και
 στη Γαλλία, πρό πάντων όμως στην 'Αμερική, οι έφευρέτες άστειών
 είναι άπειροι.

Ο μίστερ Μπόασμπεργκ όμως είναι ό μεγαλύτερος άπ' όλους
 τούς συναδέλφους του, είναι ό βασιλεύς τών έφευρετών άστειών.
 Χάρη στο παράξενο αυτό έπάγγελμά του, κερδίζει, ούτε λίγα, ούτε
 πολλά, δυό χιλιάδες δολάρια — τριακόσιες χιλιάδες δραμας — τήν
 εβδομάδα, δηλαδή περισσότερα άπ' όσα κερδίζει ό πού δημοφιλής
 άστροφ του κινηματογράφου.

Τώρα θα ρωτήσετε βέβαια τί δουλειά κάνει ακριβώς ό άνθρω-
 πος αυτός. Νά σας τό ποιμή : "Επινοεί διάφορα έξυπνα και πρωτό-
 τυπα άστεια και επεισόδια, διάφορα σπιντόρια λογοπαίγνια, διά-
 φορα άπρόοπτα και διάφορα τρικά, τά όποια πουλάει σε πρωταγων-
 σιάς τού κινηματογράφου ή τού θεάτρου. Κι' εκείνοι τά χρησιμο-
 ποιούν καταλλήλως στην δόνη ή στην σκηνή.

Μεταξύ τών τακτικών πελατών του μίστερ "Αλ Μπόασμπεργκ,
 είναι και ό περίφημος Χάρολντ
 Λόυδ, ή Μαρία Ντρέουλερ και
 ό βασιλεύς τών 'Αμερικανών
 καντονετιστών "Έντυ Κάστορ.

Τά πού έξυπνα άστεια του,
 ό Μπόασμπεργκ δέν τά πουλάει.
 Τά... νοικιάζει σε διαφόρους
 καλλιτέχνες και εισπράττει ά-
 νάλογα ποσοστά. "Ετσι κερδίζει
 πολύ περισσότερα χρήματα.

***

"Εξίσου περιεργός είναι και ό
 τρόπος, μέ τόν όποιο έγινε ό Μπό-
 ασμπεργκ έπαγγελματίας έφευρέ-
 τής άστειών.

"Υπερφούσε πρό έτών ως άπλό-
 υπάλληλος σ' ένα άπ' τά μεγαλί-
 τερα κοσμηματοπωλεία του Χόλλυ-
 γουντ, τού όποίου ή πελατεία άπετέλειτο ως επί τό πλείστον από ήθο-
 ποιούς του κινηματογράφου και τού θεάτρου. Οι περισσότεροι άπ' τούς
 πελάτας αυτούς, όταν έπιγίγαναν στο κοσμηματοπωλείο, προτιμούσαν
 νά τούς ύπηρετή ό Μπόασμπεργκ, επειδή ήταν έξυπνος, γλυκομίλητος
 και πνευματώδης. Μιά μέρα ό Μπόασμπεργκ είπε σ' έναν ήθοποιό ένα
 όρανότατο κομικό τρικά. "Η ήθοποιός κατενθουσιάστηκε και φώναξε
 χαρούμενος:

— "Ακουσε, Μπόασμπεργκ, αν μπορέσις νά μου βοηθίς μερικά ά-
 κόμη τέτοια κομικά κόλλα, θα σοϋ δώσω εκατό δολάρια.

"Επειτα από μιά όρα, ό Μπόασμπεργκ πήγε στο σπίτι τού ήθο-
 ποιού και τού είπε μιά όλόκληρη γουζίνα άστειών κόλλων. Καταχα-
 ρούμενος ό ήθοποιός, τού έδωσε άμέσως τά εκατό δολάρια και τόν
 ενθουσιώστες θεομότατα.

"Από τήν ήμέρα αυτή ό Μπόασμπεργκ άλλαξε έπάγγελμα. "Αφου
 τό κοσμηματοπωλείο κι' έγινε έμπορος άστειών. Κι' όλοι οι καλλιτέ-
 χναι του Χόλλυγουντ, όταν ήθελαν καινέα έξυπνα κομικά κόλλα γιά
 τό ρόλο τους, έτρεχαν σ' αυτόν και τόν καλοσύληθοναν.

"Ετσι ό Μπόασμπεργκ άπόκτησε μεγάλη περιουσία.

Πρέπει τέλος νά σημειωθή σχετικώς, ότι οι περισσότεροι άπ' τούς
 'Αμερικανούς και τούς Εύρωπαίους άκόμα κομικούς τού κινηματογρά-
 φου και τού θεάτρου χρωστούν τίς έπιτυχίες τους στους έφευρέτες ά-
 στειών, τόν πούλν Μπόασμπεργκ και τούς συναδέλφους του.

***

"Ένα παρισινό περιοδικό ζήτησε πρό καιρού από τούς Γάλλους
 συγγραφείς και καλλιτέχνας νά πούν τή γνώμη τους γιά τή γυναι-
 κεία μόδα. "Ιδού λοιπόν τί άπάντησαν σχετικώς δυό διάσημοι συγγρα-
 φείς, ό Μαρσέλ Τινέο κι' ό Ζυλ Λεμαίτη, και μιά μεγάλη ήθοποιός, ή
 Καικιλία Σορέλ, πού έθεωρείτο βασίλισσα τής κομωότητος:

— "Τό μεγάλο έλάττωμα τής μόδας, είπε ό Μαρσέλ Τινέο, είναι ότι άλλα-
 ζει πολύ γρήγορα. "Αν διητηρείτο μιά ώριμωμένη φόρμα και προσαρμοζόταν
 κάθε τόσο στην έξέλιξι, τών αναγκών και τού γούστου μας, θα ύπορούσε νά
 φθάση σιγά-σιγά σε μιά θαυμαστή τελειοποίησι και νά εκδηλώση τό γούστο
 και τήν αισθητική μιάς εποχής.

— "Η σημερινή μόδα τών γυναικών, είπε ό Ζυλ Λεμαίτη, είναι
 άουμείωστη πρός τά φυσικά τους καθήκοντα.

— "Η μόδα, είπε τέλος ή Καικιλία Σορέλ, είναι ένας τρόπος ά-
 νανώσεως. "Εκπροσωπεί και παριστά τό ένστικτο τής μεταβολής, πού
 είναι τόσο δυνατό μέσα στον άνθρωπο. Ειδικός ή γυναικεί, χάρις στή
 μόδα, μπορεί ν' αλλάξει διαρκώς και ν' άναανεύη τήν έξωτερική της
 εμφάνισι. "Ετσι άρέσει πάντα, γιατί πάντα παρουσιάζει στα μάτια
 τών άνδρών κάτι τί καινούργιο και πρωτότυπο.

